

491.82

N241

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARIES

STACKS
NOV 19 1975

ИНСТИТУТ ЗА СРПСКОХРВАТСКИ ЈЕЗИК

НАШ ЈЕЗИК

XXI/3

СТО ПЕДЕСЕТ ГОДИНА ОД ДАНИЧИЋЕВОГ РОЂЕЊА

БЕОГРАД
1975

НАШ ЈЕЗИК

Књига XXI (нова серија)

Св. 3

САДРЖАЈ

	стр.
СТО ПЕДЕСЕТ ГОДИНА ОД ДАНИЧИЋЕВОГ РОЂЕЊА	135
Научници и књижевници о Даничићу (припремио МИЛИЈА СТАНИЋ)	137—140
Рјечник хрватскога или српскога језика ЈАЗУ и његов први уредник Ђуро Даничић (ПАВЛЕ РОГИЋ)	141—150
Око неких старосрпских личних хипокористика (РАДОСАВ БОШКОВИЋ)	151—157
Фреквенција сажетих и несажетих облика у зависним падежима заменица <i>мој, твој, свој</i> и <i>који</i> (МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ)	158—166
О једној појави дисимилације у речима страног порекла (<i>конџинџенџи-конџинџенџи</i> и сл.) (СЛОБОДАНКА БОШКОВ)	167—171
И з о р т о е п и ј е :	
Акцент презимена на <i>-овић (-евић)</i> са двосложном и вишесложном осном (МИЛИЈА СТАНИЋ)	172—183
Д и с к у с и ј а :	
(1) Још о акценту презимена на <i>-овић (-евић)</i> (МИТАР ПЕШИКАН)	183—186
(2) Подаци анкете о акценту презимена на <i>-овић (-евић)</i> (средно МИЛОСАВ ТЕШИЋ)	186—193
Х р о н и к а :	
(1) Четврти међународни састанак слависта у Вукове дане	194—195
(2) Награда Радио-телевизије Београд Речнику САНУ	195—196
(3) Оснивање комисије за српскохрватски језик у Радио-телевизији Београд	196—197
С п о м е н и	
Уз годишњицу смрти проф. Миљивоја Павловића	198—199

ОКО НЕКИХ СТАРОСРПСКИХ ЛИЧНИХ ХИПОКОРИСТИКА

У дечанским хрисовуљама — у обема, и само у њима — налазимо две врло интересантне категорије хипокористика. Налазимо — хипокористике типа *Draglje (Dragle)* и хипокористике типа *Budlja*.

Да наведемо најпре све примере тих хипокористика, и то онако како су они у тексту написани. Тако ће њихова проблематика одмах избити на видело; то јест — биће јасно да они представљају проблем не само а) по томе како их треба лингвистички интерпретирати него б) и по томе како их треба читати (дешифровати).

Ево тих примера.

Најпре из прве повеље: *Draglja (20)*, *Budlja (21)*, *Dragьlje (22)*, *Prible (51)*, *Dragle (53)*, *Dušle (53)*, *Dragle (54)*. А затим из друге: *Budlja (89)*, *Prible (123)*, *Dušle (126)*, *Dragle (126)*.

Више их, ја мислим, нема.

Први се с овим хипокористцима — као с проблемом — срео Б у д м а н и, као трећи, по реду, уредник Рјечника Југославенске академије. Он их је — готово сваки пример — по лексикографској дужности унео у Рјечник; али није пропустио да скрене пажњу на то да код неких од њих ортографија замагљује утврђивање првобитнога лика њихова суфикса. На пример: хипокористик *Dušlje* дао је с овом резервом, ортографском и антропонимијском: „*Dušle* или *Dušlje?*, као да је име мушко”. Хипокористик *Draglje* ослободио је ове друге недоумице, али ортографску сумњу није ни с њега скинуо. Наиме: навео је у тексту, као потврду за њ, не само несумњиви пример *Dragьlje* него и двосмислени — по ортографији — облик *Dragle*. И то основни облик (*Dragьlje*) без заграде, а варијанту у загради.

Анализу — и то тачну — горњих имена као суфиксалне категорије дао је М а р е т ић, дајући „пријеглед наших имена по наставцима” (Rad 82, 81 — 155). За разлику од Будманија, њега нису спутавале никакве акрибијске „скрупеле”. Једноставно: конструисао је, полазећи од морфолошкога зглоба датих примера, суфикс *ьlja* и под њим дао хипокористике *Budlja*, *Draglja*, и суфикс *ьlje* и под њим дао хипокористике *Draglje*, *Priblje*, *Dušlje* (о. с. 150). Уз то, додао је првој групи хипокористика пример *Pavljja*

из Новаковићевих Поменика. И ту је несумњиво погрешно. Прво, то је женско име; друго, код њега је *lj* саставни део основе, а не суфикса; и треће, то је име, највероватније, постало преко посесивнога придева *Pavl-ja* = Павловица; као што је *Desimirja* сь дѣтију у повељи краља Милутина из 1293 — 1302 (МС 57) = *Desimrѣja* (стари посесивни придев на њъ), Десимиrowица, а не мушко лично име, како је тај облик, очигледно омашком, објаснио Д а н и ч и ћ (Рјечник I 266), или женско лично име, како је Даничића кориговао, очигледно од ока, Б у д м а н и (Рјечник JA II 354).

Као што се види, Маретић није улазио — и то му није плус — ни у ортографске неприлике код имена на *-lje* ни у питање постанка и првобитнога лика тих имена и имена на *-lja*. На тај начин, он је заобишао суштину питања.

А у чему је она, та суштина?

Она је у томе да се покаже: 1) шта значи ортографска неуједначеност *Prible*, *Dragle*, *Dušle* (8 пута) : *Dragљje* (само једанпут) у једној повељи која је иначе врло прецизна у обележавању палаталнога сугласника испред *e*? и 2) јесу ли евентуални суфикси *љje* и *љja* резултат еволуције једнога основнога суфикса, и којег, или су они од искона били два различита суфикса, и која то два суфикса?

Одговор на прво питање.

За мене су за разумевање ортографских варијанти *Dragle* || *Dragљje* од великога значаја два примера у дечанским хрсовуљама која су криво прочитали — по моме мишљењу — Даничић и Будмани. Први пример био би лично име *Dudьbь*, *Dud'ьbь*, *Dud'ьbь*, (16, 24, 84, 92), које је Будмани прочитао и криво транскрибовао као *Dudao*, *Dudla* (Рјечник JA II 853), уместо *Dudalj*, *Dudlja* < *Dudьljь*, *Dudьlja* = даљи хипокористик од *Dudь*, *Duda*, *Dudilo*. Други пример — то је име *Božlinь* (79), које је Даничић криво прочитао и транскрибовао као *Božlin* (Рјечник JA I 573), уместо *Božljин* < *Božьljь* + *инь* = даљи хипокористик од *Božь*, *Božo*, *Boža*.

Потврду за ово своје читање: *Dudьljь*, а не *Dudьbь*, *Božьljь*, а не *Božьbь*, ја налазим не само и толико у поменутих паралелним и тако исто необјашњеним хипокористцима на *љja*, колико у факту — несумњивоме факту — што суфикса *љь* код личних имена у словенским језицима — нема (*S v o b o d a*, *Stagočeská osobní jména* 168 — 171). А затим — и српскохрватска топонимија пружа пуну подршку облицима на *љь*. Исп.: *Bratljevo* (село код Ужица) < *Bratљьje* (или *Bratьje*), *Dražljevo* (село у Херцеговини) < *Dražљьje* (или *Dražьje*), *Dragljevc* (село у Метохији) < *Dragљьje* (или *Dragьje*), *Dragljane* (село код Макарске) < *Dragљьji* + *ane*, *Dragљьji* (село код Сарајева) < *Dragљьji* (= номинатив множине од *Dragљьь*), *Radljevac* (село код Книна) < *Radљьje* (или *Radьje*),

Radljevo (село у Тамнави) < *Radyljъ* (или *Radylje*). Сви примери — из RJA.

Од наведених примера најнепосреднији доказ за некадашње *yljъ* представљају топоними *Draglji* и *Dragljane*, који могу бити само од *Dragyljъ*.

Од *Dudyljъ*, *Božyljъ* до *Dragle*, *Prible*, *Dušle* — у ортографској линији — није далеко. Треба само поћи од ове поставке, више него претпоставке: прво, да су постојали — још у 14. веку — хипокористици *Dragyljъ*, *Pribyljъ*, *Dušyljъ*; и друго, да су хипокористици *Dragle*, *Prible*, *Dušle* (с генитивима на *-ete*) по пореклу њихове суфиксалне варијанте. Даље — од познате истине: да су хипокористици типа *Pribyljъ* у средњовековним ћирилским споменицима писани — и могли бити написани — једино с крајњим *lъ* у номинативу једнине. И најзад из свега тога извући логичан закључак: да су писари према основним хипокористичким на *lъ* подешавали и номинативе секундарних хипокористика, пишући их, најчешће, са *'le*.

Толико о ортографији.

Одговор на друго питање.

Он — нити је прост нити компликован. Наиме: ноторна је истина да су словенски језици, у старијим епохама свога развитака, били пуни хипокористика на *jbъ*, од такозваних скраћених имена. То јест — хипокористика типа српскохрватско: *Dešъ* < *Des-jbъ* (< *Desislavъ*), *Gradъ* < *Grad-jbъ* (< *Gradislavъ*), *Miljъ* < *Mil-jbъ* (< *Miloslavъ*), *Něžъ* < *Něg-jbъ* (< *Něgoslavъ*), *Radъ* < *Rad-jbъ* (< *Radoslavъ*), *Stañъ* < *Stan-jbъ* (< *Stanislavъ*), *Vladъ* < *Vlad-jbъ* (< *Vladislavъ*) — Маретић, о. с. 134 — 135; староруско: *Žižka* < *Žid-jbъ* (< *Židoslavъ*) + *ьka*, *Roža* < *Rod-jbъ* (< *Rodislavъ*) + *a*, *Dorožъ* < *Dorog-jbъ* (< *Dorgoslavъ), *Dorožajъ* < *Dorog-jbъ* (< *Dorgoslavъ) + *+a+jbъ*, *Dorožka* < *Dorog-jbъ* (< *Dorgoslavъ) + *ьka*; све из Т у п и к о в љ е в а речника; старочешко: *Beř* < *Ber-jbъ* (< *Beřislavъ*), *Buz* < *Bud-jbъ* (< *Budislavъ*), *Draž* < *Drag-jbъ* (< *Dragoslavъ*), *Muc* < *Mut-jbъ* (< *Motimirъ*), *Miř* < *Mir-jbъ* (< *Miroslavъ*), *Stañ* < *Stan-jbъ* (< *Stanislavъ*), *Vrac* < *Vrat-jbъ* (< *Vratislavъ*), *Raz* < *Rad-jbъ* (< *Radoslavъ*) — Svoboda, о. с. 130; старопольско: *Budza* < *Bud-jbъ* (< *Budislavъ*) + *a*, *Radzk* < *Rad-jbъ* (< *Radoslavъ*) + *ьkъ* (Rozwadowski, МРКJ IV 447, 461).

Суфиксом *jbъ*, прављени су, тако исто, и хипокористици од скраћених имена типа *Domъ* (DH 34,113) < *Domogadъ*, *Domoněgъ*; тј. од имена са основном на лабијални сугласник. Тако смо добили специјалан тип ових хипокористика, с развитаком новог сугласничког елемента после основинских лабијала; бар у српскохрватском језику. Конкретно — имали смо некада серију српскохрватских хипокористика типа: *Pribljъ* (исп. средњовековно име *Pribljan*) <

Prib-jь (< *Pribislavь*, *Pribiněgь*), *Domljь* (исп. презиме *Domljanović*) < *Dom-jь* < *Domagojь*, *Domogađь*, *Domoněgь*, *Tomljь* (исп. презимена *Tomljanović* и *Tomljenović*) < *Tom-jь* < *Tomidragь*, *Tomimigь*, *Dabljь* < *Dab-jь* < *Dabiživь*, *Dabislavь*, *Prvljь* < *Prv-jь* < *Prvoslavь*, *Prvoněgь*. И тако даље.

За разлику од хипокористика *Ra-dь*: *Radь*, *Radoslavь*, *Sta-ńь*: *Stanь*, *Stanislavь* — с фонолошким односом, бар у почетку, као носиоцем хипокористичности (*d: d, n: n*) — код хипокористика типа *Prib-jь*: *Pribь*, *Pribislavь*, *Pribiněgь*, *Dom-ljь*: *Domь*, *Domogađь*, *Domoněgь* носилац хипокористичности постао је — одмах у почетку — такозвани сугласнички суфикс *ljь* (*lj-* без фонолошкога партнера код основних имена).

Од 12. века — путем фонетичкога акта — хипокористици типа *Pribljь* добили су нове и потпуно регуларне фонетичке ликове: *Pribьljь*, *Domьljь*, *Tomьljь*, *Dabьljь*, *Prvьljь*, и нову и потпуно логичну суфиксалну интерпретацију: *Prib-ьljь*, *Dom-ьljь*, *Tom-ьljь*, *Dab-ьljь*, *Prv-ьljь*. На тај начин добијен је нов хипокористички суфикс *ьljь*; разуме се, на основу односа *Prib-ьljь*: *Pribь*, *Pribislavь*, у коме је интерпретација језичкога осећања даје епохе морала протумачити и издвојити — по сили суфиксалнога зглоба и такозване објективне анализе — *ьljь* у *Pribьljь* као суфикс.

Поставши суфикс, завршетак *ьljь* брзо је прекорачио оквире своје првобитне употребе; тј. почео је да се шири и преноси и на оне случајеве где му етимолошки није било место. Тако су поникли основни хипокористици типа: *Dudьljь*, *Božьljь*, *Dušьljь*, *Dragьljь*, *Bratьljь*, *Radьljь*. И многи други и такви.

Као сва скраћена лична имена, и ова су могла имати своје деривате, такозване даље хипокористике. Тако су постали: а) хипокористици *Budьlja* (= *Büdljā* или *Büdlja*), *Dragьlja*, *Pribьlja*, *Domьlja*, који образовани од основних имена — хипокористика на *ьljь* помоћу хипокористичкога суфикса *a*; исп.: *Raša*: *Rašь*, *Raja*: *Rajь*, *Građa*: *Građь* у старосрпским споменицима; б) хипокористици *Pribьlje* (по Даничићу: *Pribljě*, *Pribljěta*, *Pribljěte*), *Dragьlje*, *Dušьlje* < *Dušьljь* < *Dušь* и *Dušmanь*, *Domьlje, који су образовани од основних хипокористика на *ьljь* помоћу хипокористичкога суфикса *e* < *ę*; исп.: *Drade*: *Dradeь*: *Dađe* према *Dađь*, *Miše* према *Mišь* у старосрпским споменицима; и с) деривати *Pribljanь* < *Pribljь* + *ань*, *Domljanь < *Domljь* + *ань*, *Tomljanь < *Tomljь* + *ань*, *Tomljenь < *Tomljь* + *ень*, који су образовани од основних хипокористика помоћу суфикса *ань* и *ень*.

Толико о хипокористичцима типа *Dragьlje* (*Dragle*). А сад — још једна потврда — или псеудопотврда — о егзистенцији хипокористика типа *Pribьljь*, *Radьljь* у старосрпском језику. Она би била суфикс *љевь* код посесива типа *Miroslavljev*, *Bratoslavljev* (од *Miroslav*,

Bratoslav). Наиме: ја не верујем — као што сви тврде и доказују — да су придеви *Miroslavljevъ*, *Bratoslavljevъ* добијени од старих придева *Miroslavlъ*, *Bratoslavlъ* којима је дометнуто — из буди којих разлога — посесивно *евъ* (Белић, Наука о грађењу речи 188). По моме мишљењу, посесивни суфикс *ljevъ* постао је — по свима законима грађења речи — код хипокористика типа *Priblъljъ*, *Domъljъ*. Од њихових основа — и м е н и ч к и х основа *Pribljъ*, *Domljъ*, прављени су, нормално и законито, посесивни придеви суфиксом *евъ* (*овъ*). Тако је добијена категорија придева *Pribljevъ*, *Radljevъ*, у којој је — секундарном везом тих придева с основним именима *Pribъ*, *Radъ* — издвојен, путем морфолошке декомпозиције, суфикс *ljevъ*. Он је после пренесен и на имена *Miroslavъ*, *Bratoslavъ*, за која је дефинитивно везан и код којих је једино остао кад су скраћена имена типа *Pribъ*, *Radъ* — током 15. века — изишла из употребе.

Не упуштајући се — у овоме краткој и специјалној саопштењу — у исцрпнију анализу, лингвистичку и филолошку, момената који су били од значаја за формирање и стабилизацију категорије на *ljevъ* код имена типа Мирославъ, рећи ћу овде и засад још само ово и оволико:

1) придеви типа *Miroslavljevъ* нису посведочени у нашим средњовековним споменицима — ни на западу и југозападу, где их ни данас ваљда нема од личних имена, ни на (екавској) истоку, где они од поодавно као посесивна категорија несметано „газдују”. Презимена типа *Miroslavljević* забележена су тек у 17. веку у Славонији (*S mi č i k l a s*, *Spomenici o Slavoniji u XVII vijeku*, *passim*).

2) Придеви типа *Miroslavljev* не могу бити непосредни грама-тички и историјски континуанти старих придева типа *Miroslavlъ* < *Miroslavъjъ* ни због тога што стари посесиви на *jъ* нису добијали — ни у једноме словенском језику — даље придевске суфиксе као функционално или морфолошко појачање. Упростијено речено, то значи: *овъ* (*евъ*) по правилу никад није додавано п р и д е в с к и м образовањима на *jъ* <’ъ (то јест у српскохрватском на *ń*, *lj*, *ć*, *đ*, *č*, *ž*, *š*). У историји словенских језика — напротив — налазимо само обрнуте случајеве: да је придевима на *овъ* (*евъ*) дометан какав секундарни суфикс; на пример *lji* у српскохрватском и словеначком језику; исп. српскохрватско *брашовљи*, *мужевљи*, *синовљи*, *Исаковљи* или словеначко *didovlji*, *sinovlji*, *bratovlji* (Вајес, *Besedotvorje* II 8).

Нама је овде, наравно, потуно свеједно да ли је *lji* код наведених примера — српскохрватских и словеначких — заменило старо *ъљ* или је оно некадашње *bratovъ*, *muževъ*, *sinovъ* увело директно у категорију *Radoslavlji*. Али додајемо — као *memento* — да српскохрватско *синовљи* није препоручљиво изводити из **sinovъlji*, како то чини Белић (о. с. 89). Томе се одлучно противи хронологија: *синовји* се јавља у нашим споменицима већ у 15. веку (Рječnik JA XV 35),

а имају га и архаични чакавски говори, које није захватио талас новог јотовања. Тако исто ни *мужевљи* неће бити од **muževjŕi* и *брашовљи* од **bratovjŕi*: *мужевљи* се јавља у споменицима већ почетком 16. века, а *брашовљи* имају градишћански Хрвати.

3) Adiectiva possessiva типа *Radoslavljŕ* јављају се — као жива категорија, то јест ван топонима — у нашим средњовековним споменицима (13—15. века) у два лика: а) у неодређеном облику, као *Radoslaljŕ* (*Radosaljŕ*), *Radoslalja* (*Radosalja*), *Radoslalje* (*Radosalje*); исп. примере: *mati Bratoslalja*, за гроб *Bratoslaljŕ* (Призренска хрисовуља 305), *što godŕ najde Radosalja* (= Радосављева), *Radosaljŕ pristavŕ*, *Radosalju* (= Радосављеви) *vladaniju* (Рјечник ЈА XII 915); и б) у одређеном облику, као *Radoslavljŕi*, *Radoslavljŕjŕ*, *Radoslavljŕjŕe*; исп. примере: *kraljica Vladislavljŕjŕ* (MS 30), *ljudŕe Radoslavljŕjŕe* (MS 45), *Budislavljŕjŕa dŕtŕca* (Светостефанска 7), *Bratoslavljŕjŕa ŕena* (С т о ј а н о в и ћ, Хрисовуље 13), *Pribislavljŕjŕa hŕci* (AC 186).

Облици типа *Avramaljŕ*, *Jakovaljŕ* — којих је, ваљда, највише на окупу у Никољском јеванђељу (Лука III 25—35) и који нису изведени од имена типа *Radoslavŕ* — држим да су црквенословенске творевине. И не узимам их у обзир.

Ни облици типа *Radoslaljŕ* (*Radosaljŕ*) ни облици типа *Radoslavljŕi* нису остали — као жива категорија — у српскохрватском језику. Први су сасвим изгубили граматичку везу с основним речима, и јављају се крајем 15. и почетком 16. века као лична имена, дакле именице (може бити да је први забележени пример имена овога типа хипокористик *Dragosaljŕjiŕŕ* у ДХ I 14); исп. имена *Milosaljŕ* и *Radosaljŕ* у Новаковићевим Поменицима (80, 94); и сасвим обична имена типа *Hranisaljŕ*, *Radosaljŕ*, *Stojisaljŕ*, *Vladisaljŕ*, *Branisaljŕ*, *Dobrosaljŕ*, *Milosaljŕ*, *Vukosaljŕ*, *Iskrosaljŕ*, *Borisaljŕ*, *Gradisaljŕ* у турским катастарским пописима 1476—1566. године (Ш а б а н о в и ћ, Турски извори за историју Београда I, passim). А други су оставили несумњиве трагове у ретким — старим и данашњим — топонимима типа *Baoŕljŕjŕ < Balŕŕ-lje* (MS 151), *Radljŕi kamen* (Рјечник ЈА XII 900), *Radosljŕjŕ Vas* (MC 195).

Код облика типа *Radoslaljŕ* (*Radosaljŕ*) није могао постати суфикс *ljŕevŕ*. То је више него очигледно. А ја мислим да он није могао бити добијен ни код облика типа *Radoslavljŕi*, из простог и основног разлога што би „претварање“ категорије *Radoslavljŕi* у категорију *Radoslavljŕevŕ* значило у конкретном случају необјашњив потез језика: морфолошко враћање једне категорије уназад, на њене полазне морфолошке позиције.

Из свега реченог произилази закључак који смо већ између редова рекли: а) на истоку нашега језичкога подручја — у екавском дијалекту — пренесен је из некадашње категорије *Dragljŕevŕ*, *Radljŕevŕ* готов посесивни суфикс *ljŕevŕ* на лична имена типа *Radoslavŕ*, *Miro-*

slavъ, који је на томе сектору потиснуо — не знам да ли свугде и потпуно — старо посесивно *ovъ* код тих имена (облик *Něgoslavovъ* забележен је на истоку већ 1336. године — Гласник XI 133); б) на нашем језичком југозападу и западу — у јекавском и икавском дијалекту — или до тога преношења није уопште дошло или је у тим дијалектима старо посесивно *ovъ*, током времена, истиснуло ново посесивно *ljevъ* код имена с основом на лабијални сугласник; према томе — с) — између *Radoslavljъ* и *Radoslavljevъ* континуитета — нема.

Одступања и нејасних детаља — овде има. Преко њих прелазим.

4) Мислим да иде кривим путем проф. Вајан (*Grammaire Comparée II, 2, 603*) кад узрок губљењу категорије посесива на *јъ* тражи у језичкој тенденцији за избегавањем промене основинских сугласника испред *ј*. Узрок ће томе бити дубљи и други.

А наиме: по моме мишљењу, придеви на *јъ* елиминисани су у словенским језицима — то се најбоље види на материјалу српско-хрватскога језика — зато што је однос *йалайџал*: *велар*, на коме је у извесној епохи развитка словенских језика почивало њихово грађење, био и постао граматички неодржив у категорији придева, пре свега из два разлога: а) због тога што код придева палатални сугласник (носилац придевскога значења и најчешће члан сугласничке алтернације) није могла објективна језичка анализа издвојити као аутономни суфиксални елеменат (односи: *Vojisiljъ* — *Vojisilъ*, *Radomiljъ* — *Radomilъ*, *Raděňъ* — *Raděňъ*, *Brataňъ* — *Brataňъ*, *Bratoradъ* — *Bratoradъ*, *Dragoradъ* — *Dragoradъ*); и б) због тога што је опозиција *йалайџал*: *велар* постала, врло рано и свугде, знак суфиксалнога односа у категорији хипокористика од личних имена (односи: **Voldjъ* > *Vla-dъ* > *Vla-d-a*: *Vla-dislavъ*, као што показује *Dra-dъ* > *Dra-da*: *Dragoslavъ*, или **Desjъ* > *De-jъ* > *De-š-a*: *De-sislavъ*, као што показује *Ra-šъ* > *Ra-ša*: *Radoslavъ* и сви такви хипокористици, с такозваним етимолошким палаталом — суфиксом; или *Grubeňa* < *Gruben-jъ* + *a*: *Gruběňъ*, *Domaňa* < *Doman-jъ* + *a*: *Domaňъ* < *Domagojъ*; или *Milujъ* < *Milovъ* + *јъ*: *Milovъ* < *Milovъ*).

Рагосав Бошковић